

Nummer 13

1. Juli 1917

66. Aargang

Tale af Præsident Anthon H. Lund,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1917.

Jeg vil læse en Part af en Aabenbaring, der var givet til Profeten Joseph Smith et Aar eller mere, før Kirken var organiseret, og som udgjør det fjerde Kapitel i Pagtens Bog:

1. Se, et underfuldt Bærf er begyndt og er ved at komme frem blandt Menneskenes Børn;
2. Derfor jer til, at I, der indgaa i Guds Tjeneste, at I tjene ham af Eders ganske Hjærte, Sjæl, Sind og Styrke, at I kunne staa ulastelige for Gud paa den hderste Dag;
3. Derfor I derfor begjære at tjene Gud, da ere I kaldede til Arbejdet;
4. Thi jer, Marken er allerede hvid til Høsten, og jer, den, der udstrækker Seglen med hele sin Styrke, han samler et Forraad, jaa at han ikke omkommer, men sikrer sin Sjæl Salighed;
5. Og med Tro, Haab, Barmhjærtighed og Kjærlighed, og Djet henvendt alene paa Guds Værelse, er han stiftet til Arbejdet.
6. Ihukommer Tro, Dyd, Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, broderlig Kjærlighed, Gudsfrugt, Gavnildhed, Ydmyghed og Flittighed.
7. Beder, jaa skal Eder gives, banker, jaa skal der oplades for Eder. Amen.

Den Belærelse, der her er givet til dem, som ønsfer at tjene Gud, er i nøje Overensstemmelse med de Raad, der er givet os i Formiddag af vor Præsident. Jeg veed, at hvad han har sagt, er sand Lære, og jeg veed, at I har alle følt, at hvad han har formanet os til at gjøre, bør vi gjøre. Med Hensyn til den vanskelige Tid, i hvilken vi lever, jaa haaber jeg, at vi vil erindre at praktisere disse Dyder, som vi har faaet Befaling til af Herren. Mange Ting kan ske, som kan forarsage, at Folk bliver opirrede i deres Sind mod dem, med hvem vor Nation er i Krig, men vi maa erindre, at de, med hvem vi er forbundne i religiøs Henseende, lige meget, hvad Nationalitet de tilhører, er Sidste-

Dages Hellige. I denne og andre Stater, hvor der findes Sidste-Dages Hellige af forskjellig Nationalitet, er disse ubetinget udmærkede Medborgere og Medborgerinder, uafhængig af, om de Forenede Stater er i Krig med den Nation, hvorfra de kom. Disse Folk er komne hertil efter eget Ønske paa Grund af vort Lands frie Institutioner, og de søler, at de hører til vor Nation. De er amerikanske Borgere, og lad os ikke behandle dem, som om de var imod os, men gjøre alt til, at de kan søle, at vi betragter dem som amerikanske Borgere.

Vi Sidste-Dages Hellige er et fredeligssindet Folk. Vi elsker ikke Krig, men for at forsvare vore Hjem har vi været nødsjagede til at gaa i Krig. I tidligere Dage, da Indianerne var urolige, søgte vi at leve i Fred med dem. Præsident Brigham Young sagde, at det var bedre at søde Indianerne end at bekriige dem, og denne humane Fremgangsmaade befriede os for megen Blodsudgydelse og satte os i Stand til at opdyrke vort Land. Og dog undgik vi ikke at komme i Krig med dem. Nogle af de urolige Indianere vilde tage vort Kvæg, og de dræbte nogle af vore Mænd og Kvinder, og vi blev nødte til at bekriige dem for at forsvare os selv, og vi sølte ikke, at vi var i Modstrid med Guds Befalinger ved at gjøre dette.

Efter som vi er en Part af de Forenede Stater, saa bliver det nødvendigt for os, om Staterne bliver angrebne, at vi sammen med dem forsvare vort fælles Land. Jeg haaber, at alle Forældre i Kirken vil belære deres Sønner, som kan blive kaldte til at gjøre Krigstjeneste, om, at dette at være Soldat ikke er det samme som at kaste deres Ideer om Ret, Moralitet og Gudsfrugt til Side, men at de bør gaa bort til Krig som de to Tusinde unge Mænd, vi læser om i Helamans Bog (en af Bøgerne i Mormons Bog), og lig disse unge Refiter holde sig selv fra de Ting, som besmitter Menneskene. De unge Mænd, som bliver kaldte i Regjeringens Tjeneste, bør ikke forglemme at bede til Herren, medens de er borte, men frygte Gud, og i hans Navn udsøre deres Gjerning.

I Dag er det Fødselsdag for „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“, idet Kirken var organiseret for 87 Aar siden i Dag. Paa den Dag kom et Antal af dem, som var blevne døbte, og nogle Benner, sammen i Fayette, Seneca Co., New-York Stat, og organiserede der Kirken. I Maj Maaned forud modtog Joseph Smith og Oliver Cowdery det aroniske Præstedømme ved Haandspaalæggelse af Johannes, som i Skriften kaldes Døberen Johannes, og som tilkjendegav for dem den rette Maade at døbe paa og Daabens Hensigt, hvorefter Joseph Smith døbte Oliver Cowdery, og dernæst Oliver Cowdery døbte Joseph Smith. Derefter modtog de et herligt Besøg af Peter, Jakob og Johannes, der i forrige Dage indehavde Præsidentstabet i det melkisebæske Præstedømme, og som delagtiggjorde Joseph Smith og Oliver Cowdery i dette højere Præstedømme, saa at paa den 6. April 1830, da Kirken var organiseret, disse to Mænd holdt det melkisebæske Præstedømme saa vel som det aroniske. De havde allerede døbt et lille Antal, som mødte sammen i Fayette paa denne Dato og deltog i Kirkens Organisation. Dernæst for at rette sig efter Præstedømmets Orden, i Overensstem-

welse med Guds Befaling, ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowderly hinanden til Ældster, efter at have været antagne af de tilstedeværende som Kirkens første to Ældster. De, som var døbte, modtog dernæst den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Joseph Smith og Oliver Cowderly. Paa den Dag deltog de ogsaa i Nadverens Sakrament til Grindring om det store Sonoffer, som blev fuldbyrdet af Frelseren, og hvilken Begivenhed saaledes ogsaa paa højtidelig Maade mindes i Dag. Vi erindrer med den dybeste Taknemlighed, at Kristus gav sit Liv for at retfærdiggjøre os overfor Gud og gjøre det muligt for os at blive eet med vor himmelske Fader. Dette store Offer, der, som det lyder i en Sang, er „mindst forstaaet af Mennesket“, med andre Ord, saa ufuldkomment forstaaet, var gjort af Jesus Kristus i Overensstemmelse med Faderens Villie; og han blev vor Frelser og Forløser.

Nu var Kirken organiseret, men ikke med alle de forskjellige Embedsmænd, saaledes som i Dag, af den simple Grund, at der ikke var Medlemmer nok i Kirken til at udføre Organisationen i sine Enkeltheder. Ti Maaneder efter, at Kirken var organiseret, blev Edward Partridge ordineret til Biskop, og den følgende Juni Maaned blev de første Højpræster ordinerede.

I December 1833 blev Joseph Smith, sen., Prophetens Fader, ordineret til Patriark, og to Maaned senere blev det første Højraad organiseret. De tolv Apostles Kvorum var organiseret den 14. Februar 1835. To Uger derefter blev et Kvorum af de Halvfjerds organiseret. Alle Embederne i Kirken var nu oprettede, og Mænd var ordinerede til at indtage disse Stillinger.

Med Hensyn til Kirkestyrelsen vil jeg sige, at i Løbet af de første 13 Maaned blev alle kirkelige Forretninger udførte af Ældster, der mødte sammen til Konferencer, som Joseph Smith og Oliver Cowderly præsiderede over. Udskillige af de ledende Brødre blev nu ordinerede til Højpræster, som sidenhen udgjorde Kirkens præsidierende Kvorum. I Marts 1832 var Joseph Smith ved Aabenbaring kaldet til at staa som Kirkens Præsident, og en Maaned senere var han opholdt som Præsident over Højpræsterenes Kvorum. Næste Foraar, den 18. Marts 1833, blev det første eller øverste Præsidentstab organiseret og opretholdt ved Folkets Stemme, bestaaende af tre Højpræster, nemlig: Joseph Smith, Præsident; Sidney Rigdon, første Raadgiver, og Frederik G. Williams, anden Raadgiver.

Nogle vil maasse spørge: Var dette ikke en Slags Udvikling i Kirkestyrelsen fra Kirkestyrelse ved Ældster til den nuværende Styreform, og at i den mellemliggende Tid Vederne gradvis oprettede ny Embeder i det mellesiddende Præstedømme efter deres egne Hoveder, idet de efter senere Beslutning søjede Patriarker, Apostle og Halvfjerds til Præstedømmet. Svaret er, at dette ikke var Tilfældet. Allerede i Juni 1829, før Kirken var organiseret, meddelte Herren Joseph Smith, at Oliver Cowderly og David Whitmer skulde udjæge de tolv Mænd, der skulde være Apostle, og deres Mission var defineret. I en Aabenbaring, givet samme Dag, som Kirkens Organisation fandt Sted, siger Herren:

„Se, der skal holdes en Oplegnelse blandt Eder, og deri skal Du

kaldes en Ser, en Oversætter, en Profet, en Jesu Kristi Apostel." (P. B. 21. Kap., 1. B.)

I det foregaaende Kapitel i Bagtens Bog, der, som Overskriften lyder, indeholder en Aabenbaring angaaende Kirkens Bestyrelse, forklares, hvilke Pligter de Mænd har, som holder de forskjellige Stillinger indenfor Præstedsømmet, og de Regler, som der er givne, bliver fulgte i Dag og betragtede som Kirkens Lov. Dette viser, at Kirkens Organisationsplan var bestemt fremsat fra Begyndelsen af, og at Planen ikke havde sin Oprindelse og Fværfættelse som Følge af Menneskers Ideer. Vi fryder os ved at vide, at den var givet os af Gud.

Brødre og Søstre! Jeg ser, at Tiden er forløben. Jeg fryder mig ved at være her sammen med Eder og se saa mange her paa Konferencens Aabningsdag, og jeg ønsker at indprente i Eders Sind Nødvendigheden af, at alle følger de Raad og retter sig efter de Formaning, som vor Præsident gav os i Formiddag. Gud velsigne Eder alle. Amen.

Mindefesten den 14. Juni 1917.

Der bliver holdt Mindefest over mange Ting, Familie-Mindefester, Mindefester i Anledning af en eller anden Sejr, og for saa vidt det er et lille oversaldet Land, der har haft Held med sig til at besejre en i Folketal overmægtig Fjende, har et saadant Folk tilvisse ogsaa Grund dertil. Der bliver fremdeles i vore Dage holdt Mindefester i Anledning af Opnaaelse af Folkfrihed, ved at givne frie Grundlove bliver mindede paa en bestemt Dag i Aaret, saaledes som f. Eks. den danske Grundlov af 1849 har været det, og herefter uden Tvivl Grundloven af 1915 vil blive det.

Før den danske Grundlov af 1849 blev underskrevet af Kong Frederik VII., havde Frihedslængslerne længe givet sig Udtryk blandt Folkets brede Lag og tildels ogsaa i de højere Stænder, blandt hvilke mange ønskede, at hele Folket kunde blive delagtiggjort i Frihedens og den aandelige Kulturs højeste Goder, og i den forøgede timelige Velstand, som vilde blive Folket til Del, om de gjorde den rette Brug af Friheden; men det var det, det kom an paa.

Nærmest fra Amerika af havde Frihedsbølgerne udbredt sig fra Slutningen af det 18. Aarhundrede og Begyndelsen af det 19. til de europæiske Lande, og den franske Revolution og de politiske Frihedsbestræbelser i Forbindelse dermed gjorde ogsaa deres mægtige Indflydelse gjældende i Norden, og med Juni-Grundlovens Givelse blev den politiske Regjeringsform ændret fra næsten uindstrænket monarkist til indstrænket monarkist. Kongemagten blev saaledes betydelig indstrænket, og Folket blev medbestemmende i Statsstyrelsen gennem deres Repræsentanter i Rigsdagen.

I Forbindelse med politisk Frihed sikrede Grundloven ogsaa Folket religiøs Frihed i høj Grad, og dette gjorde det muligt for Uldsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige at komme hertil Landet

fra Frihedens Land Amerika og forkynde Kristi sande og gjengivne Evangeliums Lærdomme til Folket i Danmark og snart efter til Folket i de øvrige skandinaviske Lande.

Efter som Apostel Crastus Snow og Ældsterne John C. Forsgren og Geo. P. Dykes ankom til Kjøbenhavn den 14. Juni 1850 for at forkynde Kristi uforsfaldne Evangelium til Befolkningen i Skandinavien (Ældste Peter O. Hansen var ankommen nogle Uger i Forvejen), saa er denne Dato en stor Mindedag for de skandinaviske Hellige, og Kir^s Medlemmer i den skandinaviske Mission, som nu udgjør Danmark og Norge, samlede paa denne Dags Aften til en Mindesfest i de forskjellige større Byer i Danmark og Norge, hvor der findes Menigheder, og saa vidt Meddelelser angaaende samme er modtagne, har de Hellige haft gode Mindemøder i disse forskjellige Byer og gjensidig frydet sig formedelt Evangeliets Gjengivelse og deres Delagtiggjørelse i dettes herlige Naadegaver.

I Kjøbenhavn blev Dagen mindet ved et Møde i den store Forsamlingsaal om Aftenen Kl. 8, ved hvilket Møde foruden Taler af Missionspræsident Hans J. Christiansen og Ældste Niels J. Green vedrørende Evangeliets Gjengivelse til Jorden og Evangeliets første Forkyndelse i Skandinavien, der blev udført et særskilt, passende Festsprogram, og de Hellige, som var tilstede, udtrykte deres Glæde over at have overværet dette Mindemøde.

Niels J. Green.

Livets Ansvar.

Vi bærer et Ansvar overfor alle. Alvoren og Pligtopfyldelsen skulde være Grundlaget for alle Samsundsforbindelser, selv om disse i al Almindelighed angaar, hvad der nærmest rører sig paa Overfladen af Menneskelivet og er af en lettere Art; thi ligesom det lette og det tunge ofte hører sammen, saa hører Alvor og Gammen sammen, det, som rører Hjertets Streng og bringer os til at sælde Taarer, og det, som bringer os til at smile, sammen; og hvis det dagligdags Arbejde og det, som fornøjer, bliver skilt fra det alvorlige i Livet, fra de højeste Forpligtelser og fra Samsundets moraliske Grundlag, saa er Menneskene inde paa farlige Livsbaner, hvorvel det dagligdags og det, som morer, har sin Berettigelse som Led i den af Skaberens lagte altomfattende Udviklingsplan. Vi kan kun leve i Overensstemmelse med denne Plan, naar vi paatager os det højere Ansvar i Livet, Ansvaret til alle Sider, og det fulde Ansvar. Først da er vi Herrens velbehagelige Børn og kan forvente at blive kaldede af ham til at delagtiggjøre Menneskene i Kristi Evangeliums lykkeliggjørende Principper. Men da kan Herren ogsaa bruge os. Fordum paatog Kristi Apostle sig dette fulde Ansvar, hvorfor det lykkedes dem at udføre en meget betydningsfuld og samsundsreformerende Gjerning, der, skjønt Apostelskabet og Præstedømmets Fuldmagt paa Grund af Menneskenes Ugudelighed blev borttaget fra Jorden, dog har haft en vidunderlig Betydning gennem Tiderne, lige

indtil Herren atter aabenbarede sig fra de høje Himle og kaldte den unge Joseph Smith til at være sin Profet, og atter gjennem ham og andre Mænd, som blev delagtiggjorte i Præstedømmets Fuldmagt, lod Evangeliet blive forkyndt i sin Renhed, og delagtiggjorte alle, som vilde tro Sandheden, i Evangeliets frelsende Ordinanccer; og paa Grund af det fulde Ansvar med Hensyn til Evangeliets Prædiken, og Administrationen af dets Ordinanccer, som Præstedømmet, der findes paa Jorden i disse de sidste Dage, har paataget sig, kan alle Slægter, Stammer, Nationer og Folk faa Vejlighed til at høre Kristi, vor Frelser, Evangelium og blive delagtiggjorte i Livets højeste Betsignelser, ja, i det evige Livs herlige Betsignelser i Guds omfattende Rige.

Vi burde føle os glade ved at blive betroet et forøget Arbejde og medfølgende større Ansvar, og naar Herren kalder os til en Gjerning, skulde vi have tilstrækkelig Tillid til os selv, at vi kan udføre den; thi Herren vil ikke kalde os til at udføre andet eller mere, end det er muligt for os at udføre. Hvis vor bestfittede Gjerning i Livet kan være haard at udføre, eller forbunden med Fare, saa er dette dog som intet at regne mod den Sjælesfare, vi udsætter os for ved at undlade at gjøre Guds Villie og udføre vor Gjerning efter bedste Evne. Kun da kan vi have en god Samvittighed, stride fremad og være berettigede til at blive delagtiggjorte i alle Evangeliets Betsignelser. Herren har lovet os, at han vil give os al den Styrke, vi behøver, for at udføre den os bestfittede Gjerning; men hvis vi ikke med Villighed adlyder hans Befalinger, hvis vi viger bort fra Livets Krav, er vi ude af Harmoni med Gud og bortstjærer os selv fra de Betsignelser, som vi ellers kan modtage i vor Frelseres Navn. Dette bliver uundgaaelig Konsekvenserne af at være pligtforvømmende.

Herren finder ikke Behag i, at nogen skyder det haarde Arbejde fra sig, naar det falder i vor Lod at udføre det; men til det modsatte burde vi ofte overveje, om vi ikke kan magte større Opgaver end dem, vi udfører, eller om vi ikke kan udføre den os bestfittede Gjerning paa en mere fuldkommen Maade. Jagen af os kjenner i Virkeligheden, hvad vi er i Stand til at kunne udrette, om vi kun har Villie til at gjøre alt, hvad vi formaar; thi det er vidunderligt, hvad der kan udtænkes af Menneſtehjerner og sættes i Udførelse, om vi kun elsker vor Gjerning og virker med Flid for at fuldbyrde den. Vi undres dog ikke saa meget derover, naar vi overvejer, at vi er stæbte i Guds Billede og er udrustede med store Evner og Talenter, som er en Afpejling af den guddommelige Visdom, Almagt og Fuldkommenhed.

Hvis vi ønsker at udvikle os paa en harmonisk Maade, saa at vi derved kan fuldkommengjøres, kan vi ikke altid virke ved et og det samme eller i en og samme Retning, men maa nødvendigvis virke i forskjellige Retninger og søge at blive bekjendte med Livets Fordringer paa de forskjellige Omraader; kun derved kan vi blive bekjendte med og værdsætte Livsvoerdierne og drage os dem til Nytte paa bedste Maade; og om vi bestræber os for i alt at tjene Gud af vor ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, og elske vor Næste som os selv, saa er

vi forjættede af Frelseren selv, at vi skal arve det evige Liv, arve Guds Riges Herlighedsfyldde, som Faderen skjænker os i hans enbaarne Søns, vor Frelzers Jesu Kristi Navn.

(Frit efter en Artikel ved Dr. S. R. Miller.)

Jødeforfølgelserne i Palæstina.

Med Hensyn til Evakueringen af Civilbefolkningen fra Jaffa og Kolonierne i Palæstina i Slutningen af Marts Maaned og Begyndelsen af April under Paaskud af, at dette var en militær Nødvendighed, beretter en Korrespondent til Dagbladene:

Den den 28. Marts offentliggjorte Evakueringsordre ramte i Virkeligheden næsten udelukkende den jødiske Befolkning; selv tyske, østerrig-ungarske og bulgarske Jøder blev fordrevne, medens Muhamedanerne og de Kristne kunde blive, naar de fremviste personlig Tilladelse. Men jaadan Tilladelse nægtedes principielt Jøderne. Den 1. April gav Djemal Pasha Ordre til at fjerne samtlige Jøder fra Jaffa og Kolonierne i Løbet af 48 Timer uden at skaffe de nødvendige Transportmidler.

Ogsaa fra Jerusalem fordreves i Slutningen af Marts en Mængde Jøder paa den grusomste Maade. Djemal Pasha erklærede aabentlyst, at Jøderne i Palæstina skulde dele Armeniernes Skjæbne. Fra Jaffa blev 5000 Jøder drevet ud uden at faa Tilladelse til at tage Levnedsmidler eller andet med sig. Deres Huse blev, endnu før de havde forladt dem, plyndret i de tyrkiske Myndigheders Paashyn. Bander af Beduiner og Arabere styrtede sig over dem som Rovfugle, røvede Indbo og Værdigjenstande, førte det bort paa Æsler og Kameler og plyndrede fuldstændig det jødiske Kvarter i Jaffa. Uden for Porten til det jødiske Kvarter Telaviv i Jaffa blev to Jøder hængte som afstrækkende Eksempel for dem, der vilde vove at gøre Modstand mod Plyndringen. Vejen Nord for Jaffa var opfyldt af udhungrede jødiske Flygtninge. Siden Palæstina for Alvor er bleven inddraget i Krigen, er ca. 40,000 Jøder enten bortrejste eller bortdrevne fra dette Land, til hvilket deres Hjertes er knyttede ved saa mange Baand, og hvortil mange af dem sikkert vil vende tilbage efter Krigens Slutning, eller naar roligere Forhold for Landet indtræffer. Absolut troværdige Menvidner beretter om forfærdelige og grusomme Scener under Plyndringen. I Klitterne rundt om Jaffa fandtes flere Lig af overfaldne og plyndrede Jøder. Den jødiske Ungdom i Omegnens Kolonier organiserede en Bagt til at beskytte Flygtningene paa de ensomme Veje; men disse Bagter blev arresterede af Myndighederne og grusomt mishandlede. Det synes, som om Krigen har medført, at Tyrkernes Had nu ogsaa skal vende sig mod Jøderne, der i lange Tider har været tolererede og endogaa beskyttede af de tyrkiske Myndigheder.

De dødes Hvilested.

Der findes kun saa Steder, man kan søge hen, hvor Djet møder den Skjønhed og Ynde, som paa en Kjøbstad-Kirkegaard her i Norden, hvor alt, som kan gøres for at hygge om Stedet, hvor døde Slægter hviler, bliver udført af de efterlevende, saa at Kirkegaarden med de pyntede Grave og Gravsteder, hvor Træer og Buske og Blomster overalt møder Djet, med Rette kan kaldes „de dødes Have“. Dette er meget prisværdigt, og saaledes at smukke Gravsteder er en smuk Kjærlighedsgjerning, hvorved de døde mindes og æres af Folket i disse nordlige Lande. Det er i Sandhed frydefuldt at betragte al den Ynde, som i denne Rosernes Tid møder Djet i disse stille og fredelige Omgivelser, der ej alene er som en uendelig Blomsterhave, men som er opfyldt med smukke Mindestene, paa hvilke korte, men kjærlighedsfulde Udtryk findes indhugget. Det er i Sandhed et fredeligt Sted at søge hen; thi her fyldes Sindet med Inspiration med Hensyn til Livet herester, medens Tanken ogsaa dvæler ved „det Liv, der lig en Drøm forsvandt“. Paa disse Steder lettes Hjertet vistnok ofte ved det dybe Suk, som stjæler sig frem fra det beklemt Bryst hos dem, som staar ene tilbage og betragter Luen, hvorunder den hviler, som endnu elskes og jænnes, mere end nogenjinde før. Hvis Tankerne, som fremkaldes paa disse Steder, kunde skrives i en Bog og blive læst af de endnu levende, vilde dens Indhold uden Tvivl bidrage til at afværge mange Sorger, som Mennesket selv ofte har paadraget sig, samt spare mange bitre Taarer over den eller dem, hvem de ikke skattede, som de burde, medens de vandrede sammen med hinanden her i Livet. Men nu er det for sent; Taaren tjener kun til at væde den Jord, i hvilken den smukke Rose gror, som burde være hæftet over det Hjerter, der bølgede af Kjærlighed og Hengivenhed til den efterlevende sørgende. Tanker som disse vil uden Tvivl fremkomme hos den efterladte: „O, du Grav! I Dig jordes enhver Wildfarelse; Du stjuler enhver Ufuldkommenhed, og ved Dig glemmes enhver Fornærmelse; thi Du omslutter Støvet af en elsket Ven, hvis ædle Egenstaber langt overvejede enhver menneskelig Svaghed.“

Ved vore elskedes Grave ledes vi naturlig til dybe Livsbetragtninger. Det er der, vi tilbagekalder den lange Følgerække af Velgjerninger og udvist Omhed, der tilsyneladende næsten uænsket af os har været ødslet paa os i det daglige og fortrolige Samliv. Det er disse Minder, vi dvæler ved i den sidste højtidelige Afstedsscene: Dødslejet og vor undertrykte Smerte ved vore kjæres Bortgang; den tavse, men opmærksomme Pleje, der blev den afdøde til Del; og ligesom i Tanken ser vi det sidste stivnede Blik, den hensjovede tilkastede os fra denne Tilværelsens Dørtærskel; vi ligesom i Tanken hører det sidste svage, stammende Farvel, idet den hedengangne selv i Dødens Øjeblik bestræbte sig for at give os endnu en Forsikring om evig Hengivenhed.

Gaa da til dine kjæres Grave; gjør der en Afregning med din Samvittighed for enhver ubelønnet Velgjerning, enhver Omhed, der var udvist imod Dig, og som Du modtog med Ligegyldighed af det heden-

gangne Væsen, som ikke kan komme tilbage for at blive trøstet ved din Anger.

Hvis Du som Barn har forarsaget en kjærlig Fader eller Moder Sorg og Kummer; hvis din Opsørsel har furet den Pande, som er kronet med de hvide Haar og med Sorgens dybe Rynker; hvis Du er Ugtemand og nogensinde har forarsaget, at det Væsen, som betroede hele sin Lykke i dine Hænder, har tvivlet paa din Godhed og Oprigtighed; hvis Du er en Ven og nogensinde i Ord eller Gjerning har forurettet den Sjæl, som ædelmodigt betroede sig til Dig; hvis Du har været Marsag til, at et eneste Smertensstuf opsteg fra det trofaste Hjerte af den, som nu ligger kold og stille for dine Fødder, da vær forvissset om, at ethvert haardt Ord og enhver ukjærlig Handling vil trænge sig frem for din Sjæl og ligesom vække den slumrende Grindring og en bebrejdende Samvittighed. Fuld af Sorg og Anger vil Du da maaste kaste Dig over den hedengangnes Grav og udbryde i Klager, som ingen hører, og sælde Taarer, som ingen ser. Alt forgjæves; men Sorgen er kun mere dyb og mere bitter, fordi Klagen er forgjæves.

„Saa bind da Kranse og læg Blomster paa de kjæres Hvilested! Omgiv det med Naturens Skjønheder og forsøg, om Du ved disse Ydelser kan læge det jaarede Hjerte; men lad din bitre Erfaring og Sorg over de døde tjene som en Advarsels Røst, der vil minde Dig om Livet herefter, at være mere trofast og kjærlig i Opfyldelsen af dine Pligter mod de levende.“

Der findes uden Tvivl mange, som kan drage Nytte af det anførte. I blandt vort eget Folk kan der være mange Tilfælde, hvor den Inderlighed og Kjærlighed, der skulde være tilstede mellem Mand og Hustru, mellem Slægtninge, og mellem Venner, ikke altid gjør sig gjældende, som den burde; thi som oftest er vi samlet ud fra Verden, hvor den indbyrdes Kjærlighed og gjensidige Medfølelse mellem Menneffene ofte ikke er tilstede. Vi er i mange Tilfælde endnu lig Børn, der har meget at lære, før vor Uddannelse er fuldbendt. Væder os derfor benytte den kostbare Tid, der er forundt os her i Livet, paa en Maade, der vil sikre os Retfærdighedens skønne, pletfri Klædning; paa en saadan Maade, at vore Tanker og Handlinger ikke skal fordømme os paa Regnskabsdagen, som endnu ikke har været, men er forestaaende.

For de Sidste-Dages Helliges Bedkommende nøjes vi imidlertid ikke med at pryde de afdødes Hvilesteder med Blomster og Mindestene, men i Tusindtal benytter vi en Del af vor Tid i Herrens Templer i Zions Land, hvor hellige Ordinancer henhørende til dødes Frelse og Ophøjelse udføres af Mænd og Kvinder, der formedelt deres Trofasthed har gjort sig værdige til at indtræde i de Huse, der er opførte og indviede i dette Djemed. Det er saaledes meget glædeligt at erfare den forøgede Interesse og Virksomhed, som i den Retning lægges for Dagen af det indsamlede Israel i Bjergenes Dale, hvilket Kirkenes Præsident selv omtalte i sidst afholdte Generalkonference i Salt Lake City. For at kunne tage Del i dette herlige Kjærlighedsarbejde er det af stor Nødvendighed, man har sin Stamtable i god og fuldstændig Orden, og at de Hellige,

om muligt, sætter sig i Besiddelse af denne, førend de forlader deres Fødeland.

Lader os stedse erindre, at Evangeliet, som vi har annammet, er evigt og vil komme alle Guds Børn tilgode, som vil antage det, enten de er levende eller døde. Som en betjendt Forfatter blandt de Sidste-Dages Hellige har skrevet: „Liv og Uforkrænkelse er bragt for Lyset ved Evangeliet. Derfor vi derfor har stuet Livets Lys, da lad os indhulle os deri, indtage dets Straaler i vor Land og bestandig vandre i det. Deri er evigt Liv og evig Herlighed, og Evangeliet vil bringe til alle, som annammer det, evig Salighed.“

Med Hensyn til Ordinanceerne for de døde saa vel som for de levende har de sidste Tidens store Profet udtalt sig som følger:

„Og nu, mine kjære og elskede Brødre og Søstre, lader mig forsikre Eder, at disse ere Principper, som ikke ligegyldigt kunne forbigaaes, da de hører til vor Saliggjørelse. Thi deres (de dodes) Frelse er nødvendig og fornøden til vor Salighed, som Paulus siger angaaende Fædrene, „at de ikke kunne fuldkommes uden os“; ej heller kunne vi fuldkommes uden vore døde.“

Saaledes er Arbejdet med at udføre Ordinanceer for de døde langt større og herligere end kun at pryde de Steder, hvor hensovende Slægter hviler, men denne Skik at pryde Gravsteder, er meget smukt som et Udtryk for vor Kjærlighed til afdøde Slægtninge og Venner.

Hans J. Christiansen.

Missionsngheder.

Forflyttelse. Eldste Hyrum P. Nøkleby, der har virket i Kristiania Konference, er forflyttet til Bergens Konference.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Faraarskonferencen i Aarhus.

Ungdomsmødet Fredag Aften den 27. April 1917.

Mødet var ledet af Foreningens Præsident, Wilford Samuelien. Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen Nr. 141 og Bøn af Broder W. Clausen. Salmen Nr. 132 blev afsungen, hvorefter Broder Marius Christensen fremstod og talte til Forsamlingen. Han citerede nogle Skrifsteder, der beviste Harmonien mellem Bibelen og Mormons Bog, og berettede, hvorledes Joseph Smith modtog de hellige Guldplader, hvorpaa var nedskrevet amerikanste Oldtidsfolks Historie. Han fremholdt Forskjellen mellem den rigtige og falske Kirke og nedbad Herrens Besigelse over alle. Til Afvælsing sang Koret en Sang, hvorefter det specielle Program blev udført. Søster Margrethe Jensen oplæste Digtet: „Terje Vigen“. Derefter blev en Violin Trio udført; Søster Paula Jensen oplæste nogle Nyheder og udtalte sig med Hensyn

til samme. Broder Baldemar Jacobsen sang nogle Sange. Ældste John J. Blomman fra Aalborg Konference fremstod derpaa og talte om Kirken i de sidste Dage. Konferencepræsident Chr. Sørensen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og nedbad Herrens Velsignelse over alle. Ungdomsforeningens Præsident, Wilford Samuelsen, stod frem og takkede enhver, som havde udført Programnumre ved Foreningens Møder gennem Vinteren. Mødet sluttede med Salmen Nr. 234 og Bøn af Broder S. Larsen.

Rapportmødet Torsdag Aften den 28. April.

Mødet blev ledet af Konferencepræsident Chr. Sørensen og aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 12 og Bøn af Ældste Andrew Mollerup. Salmen Nr. 140 blev affungen. Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod og bragte Hilsener fra de Steder, hvor der havde været afholdt Konferencer. Han omtalte, hvorledes mange trofaste Søskende gaar lange Veje for at overvære Konferencerne. Han sagde med Hensyn til de forskjellige Kaldelser indenfor Kirken, at ingen af dem kunde kaldes imaa; de var alle meget vigtige. Broder Emil Thomsen, Medhjælper til Forstanderen for Silkeborg Gren, gav Rapport over Grenen, som han sagde var i god Forfatning. Broder Jørgensen fra Esbjerg afgav Rapport over denne Gren, hvor Stillingen som et Hele kunde siges at være særdeles god. Han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Salmen Nr. 96 blev sungen, hvorefter Ældste Andrew Mollerup afgav Rapport angaaende Stillingen i Odense Gren. Konferencepræsident Chr. Sørensen afgav Rapport over Randers Gren, som kunde siges at være i god Forfatning. Han afgav derpaa Rapporter over Aarhus Gren, der som et Hele ligeledes kunde siges at være i god og lovende Forfatning, idet de fleste af Kirkens Medlemmer med Villighed opfyldte deres Pligter. Ældste Drvill H. Larsen afgav Rapport over det Arbejde, han havde udført siden forrige Konference. Ældste Carl H. Vohdefinck afgav Rapport og udtalte, at han var glad ved at udføre det Arbejde, der var paalagt ham. Salmen Nr. 60 blev affungen, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen fremstod og talte til Forsamlingen. Han udtalte, hvor stort et Privilegium, der var skjænket de Hellige, idet de kjendte Livets Vej, og om vi vandrede paa den, vilde vi blive frelste. Dette var „Kjærlighed til Gud, at holde hans Bud“. Han nedbad Herrens Velsignelser over Forsamlingen. Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 255 og Bøn af Konferencepræsident Chr. Sørensen. Der var 7 Zions-Ældster tilstede ved Mødet.

Søndagsskole-Konferencen Søndag Formiddag.

Mødet blev ledet af Konferencepræsident Chr. Sørensen. Skolen aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 25 og Bøn af Ældste Drvill H. Larsen. Derefter blev Salmen Nr. 7 affungen. Skolens Bestyrer, N. B. Thomsen, afgav Rapport over Skolens Arbejde siden sidste Konference. Randers Søndagsskole og Silkeborg Søndagsskole udførte derefter deres Program. Sluttelig udførte Aarhus Søndagsskole sit Program. Det fremgik af de forskjellige Programnumre, at Søndagsskolens Lærere og Lærerinder havde udført et udmærket Arbejde som Børnenes

aandelige Vejledere. Bestyreren for Aarhus Søndagskole roste Børnene for den Flid, de havde udvist i det forløbne Halvaar. Missionspræsident Christiansen talte til Børnene og takkede for det gode Program og den gode Udførelse af samme. Han nedbad Herrens Velsignelse over Søndagskolerne i Konferencen. Skolen sluttede med at synge Salmen: „Hav Tak for vor Skole“, og Bøn af Ældste Moroni P. Starck fra Aalborg.

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med at synge Salmen 132 og med Bøn af Broder Christensen fra Randers. Sangen: „Herre, hør min stille Bøn“, blev affungen, hvorefter Ældste Orvill H. Larsen talte til Forsamlingen angaaende Jesu Daab og Evangeliets første Principper. Ældste Moroni P. Starck fra Aalborg talte dernæst til Forsamlingen. Han omtalte det Had, der udvistes af mange mod de Sidste-Dages Hellige. Han omtalte Salvelses-Ordinancen som en af Evangeliets vigtigste Ordiancer og fremsførte flere Eksempler paa de syges Helbredelse gennem Salvelse af Kirkens Ældster. Til Afvælsing blev Salmen Nr. 4 af-sungen, hvorefter Missionspræsident Hans J. Christiansen talte til Forsamlingen angaaende Sabbatens Dag; fremdeles angaaende „Tidernes Tegn“ og hvad der skulde finde Sted i „de sidste Dage“ i Henhold til Profetierne. Han omtalte de Forjættelser, der var givne alle, som holdt „Wisdomsordet“, og at vi stedse burde søge i Ydmyghed at tjene Herren og holde hans Befalinger. Mødet sluttedes med en Sang af Koret og Bøn af Broder Fjergensen fra Esbjerg. Efter Mødets Slutning sang Koret en ekstra Sang.

Konferencemødet Søndag Aften den 29. April.

Mødet aabnedes med Aflyngelse af Salmen Nr. 1 og Bøn af Broder Emil Thomsen fra Silkeborg, hvorefter Salmen Nr. 266 blev affungen. Ældste Carl H. Lohdefind fremstod og talte til Forsamlingen. Han citerede Pauli Ord vedrørende, at ikke mange vise og ikke mange mægtige i verdslig Forstand var faldede til at forkynde Evangeliet. Det samme Budskab lød i vore Dage, som Kristus og hans Apostle forkyndte i forrige Dage, at „hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt“. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle opriktige Mennesker, hvis Uttraa det var at tjene Herren. Koret sang til Afvælsing Sangen: „Ulmagts Gud“ o. s. v. Ældste Blomman fremstod og talte til Forsamlingen. Han sagde, at hvis han ikke vidste, at Evangeliet, de Sidste-Dages Hellige forkyndte, var Sandhed, vilde han ikke have forladt sin Hustru og sine Børn for at udsøre en Mission. Han forklarede Evangeliets første Principper, og hvorledes tre Tusinde efter Kristi Himmelfart paa Pinsedagen annammede Evangeliet. Han opmuntrede de fremmede til at undersøge Evangeliet. Til Afvælsing sang Koret: „Zion, naar paa Dig jeg tænker“. Missionspræsident Christiansen fremstod og talte til Forsamlingen. Han forklarede forskellige evangeliste Principper og paaviste, hvorledes Kirkens Trosartikler var i Overensstemmelse med Bibelens Lære. Han omtalte Kristi Opstandelse fra de døde, og hvorledes Menneskene kunde erholde

det evige Liv gjennem ham. Han fremførte Profetierne angaaende Mormons Boges Fremkomst og Evangeliets Gjengivelse og opmuntrede de tilstedeværende fremmede til at undersøge Evangeliets Værdomme. Han opmuntrede Kirkens Medlemmer til trofast Opholdelse af deres Pligter og nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over de Hellige og alle, som ønskede at tjene Gud, hvorefter Mødet blev sluttet med Bøn af Ældste Andrew Møllerup.

Grensmødet Mandag Aften den 30. April.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 132 og Bøn af Broder Jørgensen fra Esbjerg. Salmen 141 blev derefter afsung. Ældste Andrew Møllerup fremstod og talte til Forsamlingen. Han omtalte, hvorledes han i sin Ungdom var bleven bekendt med Evangeliet, som var gjengivet til Jorden, og det var ham altid en stor Glæde at have Lejlighed til at prædike det evige Evangelium for sine Medmennesker. Han opmuntrede Søskende til med Trofasthed at tjene Gud og holde den Pakt i Ære, de havde sluttet med ham. Til Afveksling blev Salmen Nr. 230 afsung, hvorefter Konferencepræsident Chr. Sørensen fremstod og omtalte, hvilke Embedsmænd Kristus jatte i sin Kirke fordem til at forkynde Evangeliet, og hvorledes de samme Embedsmænd findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Konferencepræsidenten foreslog nu de firkelige Autoriteter i Aarhus Gren til Opholdelse af de Hellige. De stillede Forslag blev enstemmig vedtaget. Konferencepræsident Sørensen udtalte, at han var glad ved at virke i Aarhus Konference og vilde gjøre det bedste, han kunde, for at fremme Herrens Værk. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige. Derefter fremstod Ældste Blomman og bar sit Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Gjengivelse til Jorden i det 19. Aarhundrede, efter at Præstedømmet og Evangeliets Gaver, som vi læser om i Bibelens hellige Skrifter, havde været borttagne fra Jorden siden de første Apostles Dage. Taleren fremholdt, hvorledes vore første Forældre, Adam og Eva, var blevet gjort bekendt med Evangeliets frelsende Principper straks efter Syndefaldet. Han sagde, at de Sidste-Dages Hellige havde stor Grund til at fryde sig, idet de havde annammet det evige Evangelium. Koret sang Nr. 272, hvorefter Missionspræsident Christiansen talte til de forsamlede. Han sagde, at de Hellige gjorde vel i nøje at overveje de Ord, som staar i Salmen: „Gjør hvad er ret“, og i deres daglige Liv rette sig derefter. Han fremholdt Evangeliets Lov, at „enhver som tror og bliver døbt, skal blive salig“, men at denne Tro indbefatter, at vi adlyder Guds Bud, thi „ligesom Legemet er dødt uden Aand, saa er og Troen død uden Gjærning“. Taleren udviklede fra Beretningen om Vasarus Opvækkelse fra de døde og fra Kristi Udtalelser i Forbindelse dermed, hvorledes det evige Liv bliver skjænket Herrens Hellige. Taleren nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over Forsamlingen og alle oprigtige Mennesker i Verden. Mødet sluttede med Afhyngelse af Salmen Nr. 234 og Bøn af Ældste Carl H. Lohdesind.

Bed Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2 foreslog Missionspræsident Christiansen Kirkens Generalautoriteter i Zion og Præsidenten over den

europæiske Mission, George F. Richards, til Opholdelse af de Hellige i deres respektive Stillinger; fremdeles, at Hans J. Christiansen blev opholdt som Missionspræsident; at Niels F. Green og Fred H. Heese blev opholdte som Missions-Embedsmænd; at Chr. Sørensen blev opholdt som Konferencepræsident og Forstander for Aarhus Gren; at Drvill H. Larsen blev opholdt som Konferencesekretær; Andrew Mollerup som omrejsende Veldste; Carl H. Lohdefind som Korleder og Missionær. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne.

Det blev fremdeles foreslaaet, at følgende Brødre blev opholdte som Forstandere i de forskjellige Grene i Konferencen: Jens Christensen som Forstander i Randers Gren; Morten Carlsen i Silkeborg; Lars Larién i Odense, og Jens Madsen i Esbjerg Gren. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne.

Bed andre af Møderne fremsatte Konferencepræsident Chr. Sørensen Forslag om at opholde: N. P. Thomsen som Søndagsstolebestyrer, med Laurits Larsen og Wilford Samuelson som hans Raadgivere; Harriet Carøe som Sekretær, og Mads J. Johansen som Kasserer i Søndags-skolen.

Fremdeles: Margretha Jensen som Præsidentinde over den kvindelige Hjælpeforening i Aarhus Gren, med Anne Severine J. Fisher og Gertrude Kirstine Thomsen som henholdsvis første og anden Raadgiver, og Martha Madsen som Sekretær og Kasserer.

Fremdeles: Wilford Samuelson som Præsident over Ungdomsforeningen, med Marie Nielsen og Laurits Larsen som henholdsvis første og anden Raadgiver; Paula Jensen som Sekretær og Kasserer, og Anna Sørensen som assistierende Sekretær og Kasserer.

Fremdeles: Oda Johansen som Organist for den stedlige Menighed, og Søren Chr. Sørensen som Dørvogter.

Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne.

Johannes Rasmussen,
Skriver.

Var farrige Tilværelse.

(Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Rådum i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.)

Det er en beklagelig Fejltagelse at formode, at vor Fødsel i Dødelighedens Verden er Begyndelsen til vor individuelle Tilværelse. Om dette var Tilfældet, kunde vi med lige saa god Grund sige, at Døden betyder Sjælens Tilintetgjørelse. Vor Forudtilværelse, eller vor personlige Eksistens, for vi fik Tilværelse paa denne Jord, er ligesaa tydelig bekræftet i de hellige Skrifter som den Kjendsgjerning, at der er et Liv efter Døden. Vi er altfor tilbøjelige til at betragte Legemet og dets ydste Funktioner som Mennesket, og denne Fejltagelse leder til den Tanke eller fører den Tanke med sig, at med dette Jordliv ender vor

Tilbærelse. Der bor i Mennesket en udødelig Aand, der eksisterede som et intelligent selvstændigt Væsen, før det modtog Legemet, og som skal vedblive at eksistere som den samme udødelige Aand, efter at Døden er indtraadt, og Legemet gaar til Forraadnelse. Guds Aabenbaringer stadfæster den saa betydningsfulde Sandhed, at Mennesket er evigt.

Jugen, som anerkjender, at Bibelen indeholder Guds Ord, kan konsekvent benægte Kristi Forudtilbærelse. I det første Kapitel af Johannes' Evangelium er Kristus betegnet som „Ordet“; under dette Navn bliver han omtalt af Johannes, og Frelserens Forudtilbærelse og Guddomsmagt, før han blev født her paa Jorden som en af os, er fremsat i følgende Skriftord:

„I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud“. (Joh. Ev. 1 : 1.)

Vi læser videre:

„Og Ordet blev Kjød og tog Bolig iblandt os.“ (Joh. Ev. 1 : 14.)

Frelseren bevidnede personlig den samme Sandhed. Han spurgte Disciple:ne:

„Hvad, om I da saa at se, at Menneskesønnen farer op, hvor han var før? Det er Aanden, som levendegjør; Kjødet gavner intet.“ (Joh. Ev. 6 : 62, 63.)

Bed et andet Tilfælde erklærede han:

„Jeg udgik fra Faderen og er kommen til Verden; jeg forlader Verden igjen og gaar til Faderen.“ (Joh. 16 : 28.)

I inderlig Bøn til Faderen beder Kristus:

„Og Fader! Herliggjør Du mig nu hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var.“ (Joh. Ev. 17 : 5.)

Trods Kristus saaledes havde været „Gud“ før hans Komme her til Jorden, fik han ikke desto mindre en jordisk Tilbærelse lig en af os, og efter at han havde naaet den voksne Alder, levede han som en Mand iblandt Mænd; og ligesom gjennem hans jordiske Fødsel hans Aand, der havde eksisteret hos Gud forud, blev forenet med et Legeme af Kjød og Ben, saaledes har vor Aand, der dvæler i vort Legeme, ogsaa eksisteret før vor Fødsel.

Enhver af os var kjendt af Faderen, og vort Navn og Karakter var kjendt af Faderen, som er „alt Kjøds Aanders Gud“ (fjerde Moseb. 16:22; 27 : 16), i vor Forudtilbærelse; og blandt hans Børn i denne Aandernes Forudtilbærelse udvalgte han til at udføre specielle Arbejder her paa Jorden saadanne, som bedst kunde sætte hans Hensigter i Udførelse. For nærmere at forstaa dette, lad os overveje Herrens bestemte Ord, givet ved Aabenbaring til Profeten Jeremias, og som lyder:

„Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udfom af Moders Skød, helligede jeg Dig; jeg bestiftede Dig til en Profet for Folkene.“ (Jerem. 1 : 5.)

Mere end tolv Hundrede Aar før Jeremias' Tid tilkjendegav Gud ved Aabenbaring til Abraham den Kjendsgjerning, at Menneskenes Aander havde eksisteret, før de fik en jordisk Tilbærelse og blev iørte Legemer; ligeledes, at disse Aanders Evner og Dygtighed var forskjellig; fremdeles, hvad Guds Hensigt var med at tilberede Jorden som et

Hjem for Menneskene. Saaledes lyder Beretningen i Abrahams Bog, en af Bøgerne i Bogen kaldet: „Den kostelige Perle“:

22. Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftbæjenerne, som var organiserede, før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Edle og Store;

23. Og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gjøre til mine Tyrster; thi han stod midt iblandt dem, som vare Aander, og han saa, at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, før du blev født.

24. Og der stod En iblandt dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, som vare hos ham: vi ville gaa ned, thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Elementer og danne en Jord, hvorpaa disse kunne bo;

25. Og vi ville prøve dem dermed og je, om de ville gjøre alt, hvad som helst Herren deres Gud skal befale dem;

26. Og de, der holde deres første Prøvestand, skulle forøges; og de, der ikke holde deres første Prøvestand, skulle ikke saa Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres første Prøvestand, og de, som holde deres anden Prøvestand, skulle Herlighed vorde tildel evindeligt. (Abrahams Bog 3:22—26.)

Bort forte Liv her paa Jorden, indtil Aanden stilles fra det dødelige Legeme, er kun et Led af vor Eksistens, forbunden med den af Gud lagte Plan, hvorved der bliver givet Aanderne Lejlighed til evig Fremadskridelse. Dette Jordliv er som en Lænke, der forbinder de forbigangne Evidheds-Tider med Evidheden herester. Hensigten med, at vi er ifkædte dødelige Legemer, er den, at vi skal blive underviste og uddannede til at leve efter Retfærdighedens Principper og i denne vor Prøvestand udvise, om vi vil adlyde Herren vor Guds Befalinger og derved gjøre os værdige til at blive delagtiggjort i ubegrænset Lejlighed til Fremadskridelse i de evige Verdener, — eller modsat, at vælge at gjøre det onde og fortabe Rettigheden til Borgerstab i Himlens Rige.

Betingelsen for, at Menneskene kan blive delagtiggjorte i dette Borgerstab, er denne, at de retter sig efter de Fordringer, som Jesus Kristus stiller, og de Befalinger, som han har givet os, han, som er Verdens Frelser og Forløjer, og hvis Navn er „det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn“. (Moses Bog 6:52, i: „Den kostelige Perle“.)

Dødsfald.

— Ældste Anders D. Jødgjerd afgik ved Døden af et Hjerteslag i Kristiania den 31. Maj 1917. Han var født den 2. August 1855 og annammede Evangeliet i Kristiania for ca. 32 Aar siden. Han var Bestyrer af Kristiania Grens Søndagskole i flere Aar og var et i enhver Henseende pligtopfyldende Medlem af Kirken.

Indhold:

Tale af Præsident Anthon S. Lund 193	Missionsnyheder 202
Mindesfesten den 14. Juni 1917.. 196	Foraarskonferencen i Aarhus . . . 202
Livets Anjvar 197	Bor forrige Tilværelse (Af Dr.
Jødeforsølgelserne i Palæstina . . . 199	James E. Talmage). 206
Redaktionelt:	Dødsfald 208
De dødes Hvilested (Af Præs. id.	
Hans J. Christianjen). 200	